

Као сведок времена, постављам питање: зашто је посета Медведева изазвала еуфорију у политичкој елити и масмедијима Србије? Анализирајући то понашање и овом приликом се потврдило да су се многи Срби прилагодили, или, боље речено, прикључили својим непријатељима у већ годинама непрекидном обрачуна са Србијом.

Са дипломатског аспекта, све посете се планирају и припремају дугорочно. Има и оних изненадних, али само када су кризни моменти у питању. Ова посета је дуго припремана. До ње не би ни дошло да руска страна није унапред одобрила (осим Програма, што је уобичајено) сваку реч која ће се јавно изговорити. Текстови су усаглашавани, зато имају тежину. Они који су то посматрали површно, доживели су их, или им је тако одговарало, само као пригодне тесктове о јубилеју – дану ослобођења Београда. То се посебно односи на садржај говора председника Србије. Гости, међутим, нису захтевали да сценарио Академије обилује кичом, тако да су се на моменте осећали нелагодно, јер нису очекивали оволику крајност. Мало је фалило да се Тито појави на белом коњу, на коме јаше „уз уску стазу планинску високо“.

Једном речју, политичка елита (ДС) стиснула је зубе да изгура посету, да је отаља, скрпи, јер у суштини сматра да за праву конструктивну сарадњу нема простора, што руској страни није непознато. А о понашању и изјавама вођа неких других партија (показали су „невиђену храброст“, као и неки министри – бојкотовали су посету), нема смисла говорити. Аналогно овоме, потребно је додати да није све пренесено у масмедијима, односно иступања су фризирана или су поједини делови програма посете преношени са подсмехом („на гробљу се окупила нека шачица русофила“, „град је опустео“ и сл. – Б92).

Посета је била чиста промоција ДС. Говор председника Србије на Академији је одраз стања у партитократијској земљи. Занемарив је проценат оних који нису изненађени садржајем говора. Ко год је гледао пренос из „Центра Сава“ и слушао говор, а жели добро овој земљи, истовремено се радовао и кукао. Наиме, ради се о томе да је говор још један велики камен спотицања, раздора, располућења Србије на евроатлантисте и

русофиле (осим на четнике, партизане, љотићевце, недићевце), а свима нама је додијало да живимо у раскомаданој Србији.

Председник зна да Србија неће ући у ЕУ још две деценије, како је кроз зубе недавно процедио један европски званичник. Никада шеф ДС није имао тако успешан промотивни (предизборни) митинг као на Академији. Да ли је то случајност или велика игра: ово је трећи пут да Руси дувају у једра ДС (подсетимо се да је, у време последње предизборне кампање, председник Србије боравио у Русији).

Запад се није узбуђивао због посете Медведева. Није се плашио те посете као што се плашио сличних посета у доба владавине Јосипа Броза (на пример, посета Брежњева, узрокована маспоком у Хрватској и директна понуда совјетске стране на разговорима у Карађорђево да војно интервенише). Задовољан је што је масмедијима и разним ликовима дозвољено да плују до миле воље, уочи и у току саме посете, што је без преседана у новијој историји, када су посете у питању. После посете настављено је са обезвређивањем, чак и онога шта је Медведев донео у џаку, или како неки пишу, „то је мрвица при ономе колико је Србији донео Запад и ММФ“.

Тако су многи Срби (о другим нацијама у Србији немам право да говорим, односно, страх ме је да говорим), поставши заробљеници Запада, заборавили да госта треба дочекати достојанствено, културно, сходно традицији, онако како то умеју да дочекају српски домаћини. Дато је зелено светло посланицима да оцењују посету. Нису они компетентни да дају оцене, што је показало и банализирање у смислу ко се са ким пољубио („мудра“ препирка између шефа једне партије и председнице парламента).

Руси су дошли у кратку посету – на један дан. Понешто су проговорили, али контакт са народом нису имали. Посета, где би били укључени и грађани, није верификована. Наметнут је врло оштар режим безбедности, да се и на тај начин посета сузи. Све се у неким моментима сводило на неукусне оцене, колико ће посетилац дати, одрешити кесу.

Упоређивање посете Медведева са посетом Бајдена, такође је неукусно. Ако ништа друго, ради се о потпредседнику једне и председнику друге државе. Чак ни са аспекта безбедности, те се посете не могу упоређивати. Амерички специјалци су, пре и у току посете Бајдена, по Београду и шире, вршљали до миле воље.

Е, сада је евидентно зашто је председник Србије направио праву „бомбу“ у Берлину и то уочи саме посете. Запад је управо експонирао председника Србије, коме долази у посету Медведев, да говори о Горбачову, а не, примера ради, генсека НАТО или неког другог. Нико се од западних званичника не би усудио да изговори оно што је изговорио председник Србије, јер би се посумњало да је Горбачов био плаћеник.

Горбачов је растурио СССР и Варшавски пакт, након чега му је Буш послао честитку. Дакле, победник честита пораженем, зато се поставља питање да ли је то био цинизам, иронија, лицемерје или честитка самоме себи. Горбачов је показао да је дилетант у политици. Послао је Русију у амбис и хаос. И не само Русију. Насилно растурање Југославије је директна последица растурања СССР-а и Варшавског пакта, а о НАТО агресији да се и не говори. Председник Србије је прочитао оду о Горбачову и захвалио му се, „јер је донео слободу народима“. Што су потекли потоци крви на просторима бивше Југославије, шта се десило српском народу у Хрватској и Космету, то говорнику није битно.

Зашто је српска страна то себи дозволила, када Русију данас воде неки други људи, који су и овом посетом желели да се ограде од Јељцина и Горбачова и да неке негативне ствари у односима пребаце на њих. Они су желели да покажу да су то односи Русије и Србије, да је то вековни континуитет односа, јер је царска Русија имала односе са Србијом, а не са другим републикама Југославије, које нису имале ту историјску нит. Зато руски амбасадор у свом понашању мери сваку изговорену реч. Уочи посете примио је преживеле борце који су заједно са црвеноармејцима ослобађали Београд. Питао их је: „Ви сте се борили за ослобођење Београда, зашто се онда тога стидите?“ То је била порука свим грађанима Србије, који имају Титову и Черчилову (Енглези су из пећине на Вису буквално отели Тита и одвезли на ноге Стаљину, када је договорено да Руси прођу само преко Србије) верзију Другог светског рата у глави. Политичка елита у Србији је сувише плитка, нема историјску свест.

Било би изузетно интересно сазнати шта је Медведев испричао Путину. То ће убудиће одређивати међусобне односе. Те приче о четири стуба спољне политике, изазивају подсмех код озбиљних политичара и аналитичара. Србија ће се морати определити. Што пре, то боље. Уосталом, Русија је трећи стуб, према вођи Г17 плус, на шта она неће пристати. Не би се требало изненадити да након ове посете дође до захлађења односа између Београда и Москве.